

et godt Grundlag for Beskatning i det hele. Det vil jeg paa det bestemteste tage Afstand fra. Jeg har heller ikke tænkt mig, at man kunde hævde dette undtagen netop for Krigstider, i og for sig er det et af de ukorrekteste Grundlag for Beskatning, som tænkes kan. Det er nemlig aldeles ikke saaledes, som den højtærede Finansminister har sagt, at det at have Merindtægt betyder, at man særlig har haft Lykken med sig. Der vil være en Mængde Tilfælde, hvor det betegner lige det modsatte, idet Merindtægten kan være et Udtryk for en i høj Grad formindsket Indtægt i de foregaaende Aar, med hvilken Sammenligningen skal drages, og dette at have en Merindtægt i Forhold til den stærke Mindreindtægt i de foregaaende Aar er saa langt fra at have Lykken med sig, at det tværtimod peger paa økonomiske Forhold, der er meget mindre gunstige end den jævne, ensartede Indtægt fra Aar til Aar.

Den højtærede Finansminister sagde, at det var sjældne Tilfælde, der her kunde blive Tale om. Ja, hvor sjældne de har været hidtil, kan vi faa oplyst i Udvalget; at de vil blive meget hyppige efter dette Lovforslag, i hvilket man gaar saa meget længere ned med Beskatning af Merindtægten som til 2,000 Kr., føler jeg mig overbevist om. Vi vil i Udvalget kunne forhandle om de Ting. Den højtærede Finansminister og jeg mødes i hvert Fald paa det ene Punkt, at vi er meget lidt fornøjede med den Form, denne Bestemmelse har faaet i den nugældende Lov, og det kan maaske hjælpe os til at finde en anden Form.

Finansministeren (Brandes): Jeg vil sige til det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), at jeg naturligvis ikke mener — det er vist rigtigt at sige det —, at denne Lovs Virksomhed eller Virkning skal kunne fortsættes udover den nuværende overordentlige Tilstand, i hvilken vi lever. Men samtidig vil jeg have Lov til at sige, at jeg meget godt kan tænke mig at komme til en Fornyelse af denne Lov, hvis Krigstilstanden varer udover det Aar, for hvilket den gælder, saa at vi til næste Januar kunde komme til atter at diskutere et saadant Lovforslag i Rigsdagen, fordi Loven maa forlænges, hvis den skal gælde udover det indværende Aar selv med den Forlængelse, som gælder for Aktieselskabers og lignende Institutioners Regnskabsaar.

Det ærede Medlem og jeg skal naturligvis ikke længer her diskutere Spørgs-

maalet om Krigsfortjeneste, men vi kan maaske fortsætte Debatten i Udvalget. Det ærede Medlem mener, at han maaske kan finde en saadan Form for Affattelsen af Bestemmelsen, at den vil være mere tiltalende for mig. Ja, hvis det ærede Medlem skulde have en saadan Fantasi og saadan Evne til at forme en Bestemmelse, skal jeg naturligvis være villig til at diskutere den med ham og, hvis jeg da kan, modtage den. Foreløbig holder jeg mig til den Form, som den nugældende Lov har, hvis man ikke kan enes om overhovedet at lade Spørgsmaalet om Krigsfortjeneste udgaa af Loven.

Jeg skal endnu kun svare paa det ærede Medlems Udtalelser om, at en enkelt Merindtægt undertiden ingenlunde var ensbetydende med, at vedkommende Mand havde haft Lykken med sig, men snarere det modsatte, og saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, tænkte han paa en Skatteyder, der havde været højst uheldig i 3 Aar, men nu endelig fik en rimelig Indtægt. Hvis f. Eks. en saadan Skatteyder havde været Aktionær i et Dampskibsselskab, der intet Udbytte havde givet, og dette Selskab saa pludselig gav et Udbytte af 100 pCt., vil jeg dog spørge, om det ikke kunde kaldes dobbelt og atter dobbelt Lykke i Forhold til tidligere Aar, og om det skulde være en Urimelighed, at Staten beskattede denne Merindtægt.

Jeg skal kort besvare de Udtalelser, der fremkom fra to ærede Medlemmer og da først det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel). Det ærede Medlem dvalde ved et Tilfælde, som jeg allerede nævnte i min Fremsættelsestale, nemlig en Skatteyder, som var saaledes stillet, at en Del af hans Indtægt skyldes en først sent berigtiget Fortjeneste. Han har ved en Udstykningsforretning, et Salg tjent en bestemt Sum for 2 eller 3 Aar tilbage eller maaske kun et Aar tilbage, og som ved en Tilfældighed først nu opføres paa hans Regnskab, og saa siger det ærede Medlem, at det vil være en himmelraabende Uretfærdighed eller en stor Uretfærdighed — jeg husker ikke, hvilket Udtryk det ærede Medlem brugte —, at han skal beskattes af denne Sum. Jeg kan virkelig ikke andet end pege paa, hvad der staar i Loven, at for at Skattepligten skal bortfalde, skal Skatteyderen godtgøre, at ingen Del af hans Fortjeneste skyldes de ved Krigstilstanden skabte Forhold, og naar den paagældende Mand paa ingen Maade benægter, at en Del af hans Indtægtsforøgelse netop fremkommer ved